

РЕШЕНИЕ

№ 717

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8272** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 и сл. от Данъчно-оисурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Подадена е жалба от А. М., Л., адрес:С., [улица], бизнес сграда 2, ет. 3, срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице за 2022 година номер 1470-00-714#3 от 22-ри юни 2023 година, издадено от орган по приходите, потвърдено с решение № 19 от 1 август 2023 година на директора на ТД на НАП С..

В жалбата са изложени мотиви, че решението е незаконосъобразно и издадено при съществени нарушения на процесуалните и материалните правила, както и необосновано. Жалбоподателят счита, че отговаря на всички изисквания на чл. 4, ал. 1, т. 4 от ЗДДФЛ, тъй като неговият център на жизнени интереси се намира в България, което според него означава, че следва да бъде тясно свързан със страната. А. М. отговарял на тези изисквания, тъй като в България осъществявал своята трудова, професионална и стопанска дейност, чрез двете юридически лица, в които е собственик и съдружник, едното от които управлявал. Направено е искане да бъде отменено обжалваното решение и да се разпореди издаване на исканото удостоверение.

Ответникът изразява становище, че жалбата е неоснователна и прави искане да се остави в сила решението. Прави се възражение срещу размера на адвокатското възнаграждение.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за

установено следното:

Жалбоподателят е подал искане за издаване на удостоверение за местно лице за 2022г., заведено в ТД на НАП-С., офис И., с входящ номер 1470-00-714 от 06.06.2023 година. Приложил е копие на карта за пребиваване на лице-гражданин на ЕС в България, видно от която е италиански гражданин и е регистриран в България на адрес: С., [улица]. С искане изходящ номер 1470-00-714 #1 от 08.06.2023 година, връчено по електронен път на 9.06.2023 година е изисквана допълнителна информация. Към момента на постановяване на обжалваното решение жалбоподателят е представил пред органите обяснително писмо, справка за извършени плащания към бюджета, копие на международен паспорт, дебитна карта, копие на лична карта, договор за наем на недвижим имот, сключен на 01.10.2016 година със срок от пет години, копие на самолетни билети за влизане на територията на Република България. Приложил е копие на електронни самолетни билети и на справка от ИС на НАП за направени лични осигурителни вноски на управляваното от него дружество „М. К.“ и на банкова карта.

Според представеното обяснително писмо, доходите му се определят от търговската дейност на фирмите му в България, на които е управител, не може да приложи справка от МВР за пребиваване в страната, тъй като Италия и България са членки на ЕС, не ползва услугите на български оператори, не разполага със сметки за платени битови услуги, тъй като са включени в наемната цена, съгласно чл. 3,а ла. 2 на договора за наем. Обяснил е, че приблизително еднакво време прекарва в България и Италия и интересът от удостоверението е свързано с бизнеса му в държавата.

Органът е направил проверка в ИС на НАП. В обжалваното решение е описал установените от него факти от документите по проверката, а именно: Жалбоподателят е гражданин на Италия, не е посочил периоди през които е пребивавал изцяло извън република България, посочил е, че не разполага с недвижимо имущество в България и притежава такова в чужбина, както и че осъществява трудова, професионална и стопанска дейност в страната. За 2022 година заявителят се е осигурявал като изпълнител по договор за управление и контрол на търговски дружества, нямал сключени трудови договори, не притежавал недвижими имоти и МПС, съгласно справка за местни данъци и такси. При извършена проверка в информационната система на НАП органите установили, че съгласно справка за регистрация на физическо лице, той е регистриран в ТД на НАП-С., офис И., няма подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данък върху доходите на физическите лица, с които да са декларирани и обложени доходи за 2022 година. От справка за актуално състояние на трудовите договори за периода от 01-ви януари 2022 година до 30-ти декември 2022 година се установило, че няма сключен трудов договор. От справка с данни за осигуряването по ЕГН се установило, че лицето се осигурява като изпълнител по договор за управление и контрол на търговски дружества за периода от 01.01.2022 година до 31.12.2022 година. За периода не били подадени данни за социално осигуряване, нямало регистрация като самоосигуряващо се лице, както и въз основа на декларация образец 1 от наредба Н-13 от 17 декември 2019 година за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица. Съгласно справка за задължително здравно осигуряване, лицето било с непрекъснати здравноосигурителни права. Съгласно справка за местни данъци и такси, той нямал МПС и недвижими имоти в страната.

От тези данни проверяващият орган по приходите преценява, че центърът на жизнен интереси на лицето не се намира в България. Изложени са мотиви в обжалваното решение, че центърът на жизнения интерес се намира в страната, в която лицето има най-тесни лични и икономически връзки. При тяхното управление определяне можело да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото от което лицето осъществява трудово-професионална и стопанска дейност, както и мястото от което управлява собствеността си. Според проверяващите предоставеният договор за наем не е доказателство, че лицето е трайно установено в страната, тъй като е сключен на 01.10.2016 година за срок от пет години, който е изтекъл. Справката за извършени плащания към бюджета, копие на международния паспорт и дебитната карта и копие на самолетните билети за влизане на територията на България, не давали основание, според тях, да се счита че той е трайно установен в България. При проверката следвало да се даде превес на личните интереси на лицето. Не било установено семейството му да живее в България, да притежава недвижимо имущество, както и се изяснило, че няма сключени трудови договори, нямало данни за осигуряването му и самоосигуряването му в България. С тези мотиви е издадено обжалваното решение, с което е отказано да се издаде удостоверение за местно лице за 2022 година.

Решението е издадено от инспектор по приходите в ТД на НАП- С., офис „И.“. То е връчено по електронен път на 04.07.2023г., обжалвано е на 18.07.2023г., в законния срок, като към жалбата са приложени удостоверение за актуално състояние на „Италгифт бг“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и „Милано Карс“ ООД, с ЕИК 20345356, договори за възлагане на управлението на от 01.09.2021г. =, договор за счетоводни услуги от 09.07.2022г., справка за извършени плащания по сметка на НАП за 01.01.2022г. – 31.12.2022г., договори за откриване на банкови сметки и служебни бележки от О. и „Пощенска банка“.

С обжалваното решение на директора на ТД на НАП-С. жалбата е отхвърлена. Решаващият орган е приел всички факти описани в решението за отказ. В допълнение е констатира, че от представените от лицето документи с жалбата се установява че той е собственик и управител на дружеството „Италгифт бг“ ЕООД и съдружник и управител в дружеството „Милано Карс“ ООД, че не е установено семейството на жалбоподателя да живее в България, че той не притежава имущества в страната, че представения договор за наем за имот в [населено място] е с 5 годишен срок, сключен на 01-ви октомври 2016 година, който към момента на проверката според член втори от същия е изтекъл, че няма данни да е пребивавал в страната повече от 183 дни. Пзовава се на обясненията на М., че пребивава в България и Италия приблизително еднакво време. Констатира, че не е приложена справка от МВР за пребиваване на лицето в страната и че представените самолетни билети не установяват конкретни периоди на престой в страната. Приема правните изводи на проверявания административен акт, констатира, че лицето е представило договорите за възлагане на управлението за „Милано Карс“ ООД, договора за счетоводни услуги и договорите за откриване на разплащателна сметка от 21-ви януари 2022 година едва с жалбата срещу решението за отказ за издаване на удостоверение на местно лице за 2022 година.

При тези доказателства приема, че не са налице основанията на закона за издаване на исканото удостоверение. Не били налице основанията на чл. 4, ал. 1, т. 1-3 от ЗДДФЛ. Не можело да се приеме, че са налице и основанията на т. 4, доколкото не може да се

реши, че центърът на жизнен интереси на заявителя се намира в страната. В тази връзка излага становище, че центърът на жизнен интереси на лицето е страната, в която има най-тесни лични и икономически връзки. Позовава се и на чл. 1, т. 2 от Спогодбата между НРБ и Република Италия за избягване на двойно данъчно облагане и отклоняване от облагане с доходи на имуществото.

Решението е връчено на 15.08.2023г. и е обжалвано в законния срок.

Описаните факти се установяват непротиворечиво от писмените документи в административната преписка, които съдът приема и кредитира изцяло.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Производството е по реда на чл. 95 от ДОПК, който предвижда, че отказът за издаване на документ може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на лицето в 7-дневен срок от съобщаването. Подадена е жалба от адресат на административния акт, в законния срок, която е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на удостоверение за физическо лице за 2022г. на основание чл. 4 от ЗДДФЛ, който гласи следното:

„Чл. 4. (1) Местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице:

1. което има постоянен адрес в България, или
2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или
3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или
4. чийто център на жизнен интереси се намира в България.

(2) За целите на ал. 1, т. 2 лицето се смята за местно за годината, през която пребиваването надхвърли 183 дни. Денят на излизане и денят на влизане в страната се смятат поотделно за дни на пребиваване в страната.

(3) За целите на ал. 1, т. 2 периодът на престой в България единствено с цел обучение или медицинско лечение не се смята за пребиваване в България.

(4) За целите на ал. 1, т. 4 центърът на жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си.

(5) Не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната“.

Член 1 от Спогодбата между НРБ и Република Италия за избягване на двойно данъчно облагане и отклоняване от облагане с доходи на имуществото, на който се е позовал директора на ТД на НАП-С. в решението си е със следното съдържание:

„Член 1

Персонален обхват и местни лица

1. Тази спогодба се прилага спрямо лица, които са местни лица на едната или на двете договарящи държави.

2. По смисъла на тази спогодба изразът "местно лице на едната договаряща държава" означава:

а) по отношение на Народна република България - всяко физическо лице,

което притежава българско гражданство, както и всяко юридическо лице, което има

седалище в Народна република България или е регистрирано там;
б) по отношение на Република Италия - всяко лице, което съгласно италианското законодателство е данъчно задължено в Италия на основание неговото местожителство, местопребиваване, седалище на ръководство или всеки друг критерий от подобен род.

3. Когато съгласно разпоредбите на ал. 2 физическо лице е местно лице на двете договарящи държави, неговото положение се урежда по следния начин:

а) това лице се счита за местно лице на държавата, с която неговите лични и икономически връзки са по-тесни (център на жизнени интереси);
б) ако държавата, в която се намира центърът на жизнените интереси на това лице, не може да бъде определена, компетентните органи на договарящите страни решават въпроса по взаимно съгласие.“

Съдът намира, че обжалваният административен акт е необоснован.

На първо място, неясно е как органът е приел, че лицето не е пребивавало в България поне 183 дни за 12 месечен период, след като единствените данни се съдържат в неговите обяснения, където той е заявил, че приблизително едно и също време е пребивавал през 2022г. в двете държави и е посочил адрес на пребиваване в България, в жилище под наем. В тази връзка, регистрацията на адрес в страната и представения 5-годишен наемен договор сочат трайност на пребиваването на лицето в България и органите, ако оспорват това обстоятелство следва да ангажират доказателства, че лицето не е пребивавало на този адрес. Такива аргументи не могат да се извлекат от това, че петгодишният срок на договора за наем е изтекъл, доколкото, съгласно чл. 236 от ЗЗД, ако след изтичане на наемния срок използването на вещта продължи със знанието и без противопоставяне на наемодателя, договорът се счита продължен за неопределен срок. Т.е., ако административните органи твърдят, че лицето не живее на адреса следва да ангажират доказателства за това. Представените от жалбоподателя сочат, че той трайно пребивава на адрес в страната. В тази връзка в съдебното производство е представил нов договор за наем, сключен през 2023г. за друго жилище в [населено място]. От изложеното следва, че твърдението, че жалбоподателят не е пребивавал поне 183 дни в страната, е голословно и необосновано.

На второ място и във връзка с приетата липса на център на жизнените интереси на лицето в страната: В рамките на настоящето производство са получени обясненията на М. и представени от него писмени доказателства, че доходите му се определят от фирмите, на които е управител, които работят в България, че бизнесът му е в страната, че разполага с наето жилище, банкова карта в българска банка и че върху доходите му са заплащани данъци в България от дружествата, които управлява. Тези данни сочат на трайна и стабилна връзка на лицето с България.

На база на така събраните доказателства, съдът приема, че в рамките на административното производство органа не е осъществил пълна и всестранна проверка и не е обсъдил релевантните за спора факти в съответствие с изискването на чл.35 от АПК. В тази връзка, видно от данните по делото са налице неизследвани, неустановени и неквалифицирани от административният орган правно значими факти. На първо място – неизследван е периодът, в който жалбоподателят не е пребивавал в страната за 2022г. На второ място – не е извършен анализ на всички обстоятелства, позволяващи да се заключи, че лицето има център на жизнени интереси в страната. Неизследвано е значението на местоработата на жалбоподателя и мястото на реалното изпълнение на трудовите му задължения. Неизследван е въпросът за семейните и

обществени връзки на лицето, неговите ангажименти – политически, културни и др. дейности. В тази връзка от жалбоподателят би следвало да се изложат конкретни аргументи, за да се прецени, дали връзката му с България или Италия е по-ясна. Следва ясно да се подчертае, че за да бъде отречено приложението на чл.4, ал.1, т.4 от ЗДДФЛ следва ясно да бъде доказана и то от административния орган, липса на център на жизнените интереси на лицето в страната/арг. чл.4, ал.5 ЗДДФЛ/. Нормативно използваната формулировка, а именно „Не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната“, предполага установяване на факт, който не е в полза на заявеното от лицето. Т.е. дори когато лицето е доказало, че разполага с постоянен адрес в страната, може да се откаже издаване на удостоверение за местно лице, ако се установи, че неговият център на жизнените интереси е в друга държава. Доказателствената тежест за установяване на този факт, който не е в полза на заявеното от лицето, е на административния орган.

В този смисъл, като е постановил отказ без да е установил наличието на предпоставки по чл.4, ал.5 от ЗДДФЛ с които да отрече приложимостта на чл.4, ал.1, т. 4 от закона и като е постановил отказ на основание чл.4, ал.1, т.2 от ЗДДФЛ при неизяснени обстоятелства, административният орган е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката – да бъде върната на органа за ново произнасяне.

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателят. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 1510 лв., от които 1500-лв. – адвокатско възнаграждение и 10лв. - държавна такса. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение е над минимално установения в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, но като сума не може да се приеме за прекомерна и несъответна на фактическата и правна сложност на делото. В тази връзка съдът взе предвид, че част от заплатената сума(250лв.) е ДДС.

С оглед изложеното и на основание 96 от ДОПК, Административен съд София - град, 78 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М., Л. 91003383349, адрес: [населено място], [улица], бизнес сграда 2, ет. 3, Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице за 2022 година номер 1470-00-714#3 от 22-ри юни 2023 година, издадено от орган по приходите, потвърдено с решение № 19 от 1 август 2023 година на директора на ТД на НАП С..

ИЗПРАЩА делото като преписка на инспектор по приходите при ТД на НАП – С., офис „И.“, за издаване на документ по молба за издаване на удостоверение за местно лице, вх. № 1470-00-714 от 06.06.2023 година на А. М., Л. 91003383349.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП - С. да заплати на А. М., Л. 91003383349, адрес: С., [улица], бизнес сграда 2, ет. 3, сумата от 1510 лева съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: